

Ο ΔΙΑΡΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΜΥΡΖΑ

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΝΤΕΣΑΡΜΕΤ. 35 έτών, μελαχρινός, πολύ συμπαθής.

ΛΟΥΚΙΑ ΖΙΡΦΑ. 30 έτών, ξανθή, πολύ ωραία.

(Σ') Έγινα κομψό σαλονάκι στο ασύρι των 'Αλβέρτου. Η Λουκία ξαπλωμένη σε μια σατιέλογκ ανοίγει έσφρα τα μάτια της).

ΛΟΥΚΙΑ.—Ποιος βρίσκομαι, Θεέ μου!... Πώς θρέθηκα έδω;... Ποιος μ' έγρεψε έδω πέρα;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ησυχάστε, δεσποινίς! Είστε έδω στο σπίτι μου. Δεν έχετε νά φοβηθῆτε τίποτε. Έγώ σας έγραψα έδω. Είχατε λιποθύμηση και άναγκαστηκα νά σας φέρω στο σπίτι μου. Ο γιατρός που σας είδε πρό ούληγιν, είπε πώς δεν έχετε άναγκη παρα μόνο ήπια ηρεμία.

ΛΟΥΚΙΑ.—Α, ναι, άρρενος νά θυμάμασι... Αχ, γιατί νά μέ σώσουτε; Ποιος είπε ότι είστε νά μέ σώσετε;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Αντώ ήταν τα καθήκοντα μου, δεσποινίς. Άλλη η τα δινατόν νά κάμιο διαφορετικό. Σάς είδα πων περνούσατε από τό πάρκο και κατέβαντε σάν την τελλάν στην άκρωπα. Σάς παρακαλούσθηκα και τή στιγμή πού ζάντε τό σταυρό σας και είσαστε έποινη νά πέσετε στή μάλιστα, όμως, σας άρπαξα, και λιποθύμησεν καθώς είσαστε σάν σίκωνα στήν άγκαλά μου και μ' ένα ταξί σας μετέφερα νά φοβηθῆτε τίποτε. Πέστε ποτέ είσατε στο σπίτι τού ίδειας που σας. Μπορείτε νά μείνετε δύο δέλτες νά ξεσυναψαθήτε, νά ήσυχαστε...

ΛΟΥΚΙΑ.—Νά ξεσυναψατώ; Νά ήσυχασίω; "Άν δέν είσαστε έσεις απόνη τή στιγμή δύν είχα νά ήσυχασή για πάντα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δέν πρέπει νά μιλάτε έτσι, δεσποινίς... Είστε πολύ νέα άρση για νά έπινθυμήτε τήν αισιοδοσίαν άνανταν.

ΛΟΥΚΙΑ.—Η καλή συμπειραφά μοι έπινάλλει νά σας έργαστησθώ καλ νά σας πώ, διτ σας είμαι εγγύονήμου, γιατί μοι σώσατε τήν ζωήν. Άλλη δέν μπορώ, δέν μπορώ νά σας πά, κώνε, και πάς σας είναι γνωμονών. Απ' έναντιας, αισθάνομαι μεγάλη άγαντστηση για την... καϊσούνη σας! Ναι, άν έρθατε ποτε είμαι διστηγής, δέν θα μέ σώσατε, ήλλα θα μέ σπρώχνατε και σεις ίδιος για νά πέσω στή μάλιστα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ποτέ δέν θά τό ξέναν αιτό, δύο διστηγής κι' άν ξέρει ποτε είστε...

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν μπορείτε νά ξερετε... Δέν ξέρετε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δέν έπιμένω νά μάθω. Μά ποιο κανινέτα παράξενο μά τόσο χαροποιημένη νέα σάν και σας νά ζητάτε μέ τόσο πάθος τόν θάνατο. Γιατί;... Δέν ιπάρχει άραγε, τίποτα στή ζωή νάρω για πάτα. Μια παρούσια λέγει: "Οποια κι' άν είνε ή διστηγή σου έχε τήν έπονονή νά ξήσης ώς αιχνος.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ως φαίνεται έσεις δέν θα πονέσατε ποτέ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ποσ τό ξέρετε, δεσποινίς;

ΛΟΥΚΙΑ.—Αφού μιλάτε έτσι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δέν μιλώσαμα πάντα έτσι.

ΛΟΥΚΙΑ, (προσπαθεί νά σηκωθή). Και τώρα πρέπει νά φύγω πια άφού σας πάντα είναιστο, έτσι και χωρίς νά νοιούθω εγγνωμοσύνη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—"Ορι! "Ορι! "Ο γιατρός είπε ότι πρέπει νά μείνετε άκρετη άρα άσσια ξαπλωμένη. "Εχετε ίπποτε άκρετα δηνατό πλοιονισμό. Και φαντάστηκα πώς θα σας άφησα νά φύγετε έτσι μονάχη;

ΛΟΥΚΙΑ.—Φοβάστε μήπως ξαναπάνω στήν άσφραγια;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιά κάμποτην άφα θά είστε άπομα έδω αιχμαλώτος μου, και κατόπιν θα μοι έπιπρέψετε νά σας πάνω έγω στό σπίτι μου. Θά σας πεφυμένον οι δισκοί σας μέ ανησυχία ίσως.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ω, δέν ίπαρχει πανείς πού ν' άνησυχη για μένα. Είμαι μόνη στόν κόρμο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Κι' έγω είμαι μόνος στόν κόρμο, άλλη δέν πάω νά πηγά...

ΛΟΥΚΙΑ.—Αν ξέρετε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Σάς είπα ότι δέν έπιμένω νά μάθω. Άλλα... σας παρακαλώ... "Ετσι σάν νά είμαι άδειαρχός σας... Πέρτε μου, δέν θα μπορούσατε νά σας φανώ χρήσομα σε κάτι;... Μή διστάστε νά μοι τό πήρε. Η ζωή είνε τόσο δύσκολη σήμερα. Ή βιωτάλη συντρίβει και τους πού δινατών άνθρωπα... Πέρτο μάλλον μια νέα και κονάρη στόν κόρμο γιανίζαις..."

ΛΟΥΚΙΑ.—Δέν έχω άναγκην άπο το ζηματία, ζώρε. Έργαζομαι και ζω με τήν έργασία μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δέν θέλησα νά σας προσβάλω. Συγχωρέστε με. Θέλω μόνον νά σας σώσω. Γιατί καταλαβαίνω πώς δέν σας έσωσα για πολὺ παρόμασθο.

ΛΟΥΚΙΑ.—Αζ, Θεέ μου!... Δέν ζέρω γιατί όποιο θέλω ή ήρωα, άσθλαντα μια ντροπή, και μια τατεινούσι αέτεντά σας. Φοβάμαι μήπως μ' έχετε... θέλησα νά πελμάνω, γιατί... γιατί... (ξεσπάει στή λυγμό).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Κιλάφτε... Αντώ θά σας κάνω καίδιο... Τά δάχρωνα άνωναυγίζουν πάτα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Φώνεστε τόσο καίδιο! Μοι έμπνεύτε έμπιστοστόν. Λίγες ώρες πρίν νόιασα πώς όλοι οι άνθρωποι είναι κακοί. Έστις μέ κάνατε νά πετύχω πάλι στή καλοσύνη, στή μιατόρη. Είμαι άρμανηρά" ξόρη από παιδί σχεδόν, κώμε... Έργαζομαι από μικρούς καταπάστατοι... Υπένεργα πολλά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Επρεπε νά παλαιό διαρκώς. Τό είπατε πρίν... "Η ζωή είνε δύσκολη, πρό πάντον για μά νέα και μόνη γρανάτα. Υπάρχουν πολλοί ανανδροί στόν κόρμο νά έκμεταλευθούν τή δραστηρία, τήν μοναξιά, τήν απελεύθερη μιας ζημιώς γένας. Αναγκάστηρα νά φύγω από τοια γραφεία που έργαζομεν. Τόσα τελευταία είχα τήν τάχη νά έχω τίμους άνθρωποις για προϊσταμένους. Άλλη στή ίδια γραφείο έγαστον κι' Έκεινος. Κι' έτσι, ήγω, ή τόσο περιθωριό, ήγω... Θέσ μου!... Θέσ μου!... (κλαίεται).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μήν πλούτε πειπά... Καταλαβαίνων, "Αγαπήσατε πολὺ καπούσιον που δέν ήταν άπο τής άγαπης σας..."

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναι, αχ, πώς τόν άγαπούσα! Ήπως πίστεν, σ' αύτον! Ήταν για μένα θέρε! Τον έδοσα όλο τό άρμα της ψυχής μου, πού τόν θάμη της πολύτακον καιρό, χωρίς νά άφησα όλο, τήν πέταξε τήν ψυχή μου και τήν σύντριψε έτσι διώσας πετά κανένατε και συντρίβει ένα φτωχό μικρό πουνακάλια πού τον πήρη λίγο-λίγο τό άρωμα και δέν τό ζειμάτεται πειά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Και τώρα; ΛΟΥΚΙΑ.—Και τώρα δέν

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Σάς είδα πού περνούσατε από τό πάρκο και κατεβαίνατε σάν την άκρωπα.

πάροια τίποτα πειά για μένα στὸν κόσμο. Αὖν πιστεύω σὲ τίποτα πειά...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Μὰ δὲν σάς είπα, δεσποινίς, πάδες δύν πρέπει νὰ λέτε τίποτα πειά ; "Η ζωή δὲν στοφεύει ἔτσι εύζωλα. Μπορεῖτε νὰ μιστέψετε μᾶλι σ' αὐτή, νὰ ἐλπίζετε..."

ΑΟΥΚΙΑ. — Γιὰ νὰ ξαναπροδοθοῦ : "Α, οζι ! Άλλα ἄν δὲν ξαναπιστέψω πειά στὸν ἔρωτα, μπορῶ νὰ ποῦ ὅτι ἔστις μὲν κάννατα νὰ πιστέψῃς πάλι στὴν καλοσύνη, στὴν φιλία. Δὲν θὰ τὸ Σεράσιο ποτὲ αὐτό. Καὶ τόρα, ἀν πεθάνω, θὰ πεθάνω πιστεύοντας σὲ κάπι ταῦτα, σὲ κάπι ἄγνω, δίχως τὴν ἀμδία καὶ τὴν ἀπογούπεται ποὺν εἶχα πρὶν στὴν καρδιὰ μου. Γιὰ φανασθήτε..." Ένας λίγες μέρες πρὶν μου ουρίσαν ποιόν αὔτη, σήμερον τὸ πρώτον μου πότισμαν ουρίσαται μὲν τὴν κόρη τὸν διεκθετοῦ μαζί.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Καὶ αὐτή νὰ τὸν καταγγείλετε στὸν διεισθυντή σας, πηγατε νὰ πέσετε στὴν θάλασσα !

ΑΟΥΚΙΑ. — Δέν ξέρω τι ἔκανα... Δέν πιστεύω σὲ κανένα πειά... Νόμιμα πάσι μῶλις είναι φρεστές καὶ ἀνανδραὶ σαν αὐτόν. Πάλι μόλις ὁ σύνομος εἰπε στονούσαις ἐναντίον μου. "Όλα μου ἔλεγαν : «Πρέπει νὰ πεθάνων !

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — "Οζι... Δέν πρέπει νὰ πεθάνετε. Είστε τόσο νέα, ναὶ ἔχετε τούτα καρδιάστα ! Υπάρχουν τόσα ώραία πρόγραμματα στὸν κόσμον αἱ ἀξέσι νὰ ζήσουν γι' αὐτά.

ΑΟΥΚΙΑ. — Τὶ πράγματα ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ποιά; "Ο Ήλιος, τὰ τραπανάνιλα, ή ἀγάπην..."

ΑΟΥΚΙΑ. — Άλλοιμον ! Η καρδιά μου είναι βαρεῖα πληγωνική.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κάννετε λίγη ἐπονομή. Θὰ ίδητε πῶς μπορεῖ να μαρτυρεῖται σηγόνιαντανή καρδιά σας. "Ακούστε με, μην βαθέστε νὰ πεθάνετε. Αφήστε νὰ περάσω λίγος καιρός. Θὰ ίδητε πῶς ἔχω δίχως.

ΑΟΥΚΙΑ. — Τότε ἀγάπωσα πολλά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Πιατί λέτε τὸν αἴγακτοῦσα ; Δέν τὸν ἀμάρτατε πειά ;

ΑΟΥΚΙΑ. — Δέν ξέρω... Μια καταλαβατινή πόσις δὲν τίνει ποτὲ καρδιάνιαντανή.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ούτε αξέσι νὰ πεθάνετε γι' αὐτόν.

ΑΟΥΚΙΑ. — Ιμος.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Βλέπετε : Λίγες ώρες πολλή ἀπὸ τὴν ἀπελεύθερη σας, δὲν ουρίζουσαν τίποτα ἄλλο παρὰ τὸ θάνατο. Τῷρια σηγόνιαγάριας άρχιζετε νὰ συνέρχεσθε. "Αν λοιπόν περιμένετε λίγο καιρό ἀπόδομα, θὰ συνείλθετε ἐντελῶς.

ΑΟΥΚΙΑ. — Φοβάμαι πάλι μὲν πειστεῖσθαι τὸ τέλος.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τοῦ ξέπλυστο.

ΑΟΥΚΙΑ. — Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, δέν μη παρεξηγήσουτε γιὰ μάς σας εἴτε :

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ιμαδολα... "Η ἐντυπωσιανή καὶ ἡ εἰλικρινεία σας μὲν συγχρίνουν. Τί κατέταις ; Νέα καθὼς είστε σήμερα κάθε διαύλωμα ν' ἀγάπηστε. "Ένας αὐτός βρήκεται μπροστά σας. Αὐτὸς ἡταν ὃλος. Στιγμήσατε μὲν ξενάπατε. Ναι, καὶ ξέρω ἂγαν ποὺ σᾶς τὸν αὐτά, δεσποινίς. "Η συνάντησης μας σήμερα δέν ήταν τοσούτη. Φάνταστα πόση ἡ θειά παρόντα τὴν θέλεσαν. Κι' ἔγω κάποτε ιδεῖσαν νὰ πεθάνει γιὰ μὲν γνωρία τὴν ἀγάπηνα ποιὲν, όποιος εἰπειτανή πέντε πόσιμα στὸν κόσμο. Κι' αὐτή μὲν πρόδοσε. Κι' ἔγω δὲν πιστεῖα σὲ τίποτα πειά τότε. Μά σηγόνιαγάριας καὶ ἡ γαλήνη ξαναγέρουσα στὴν καρδιά μου. Είδα πῶς δὲν αξέσι νὰ πονάσου θτοσ πόσιμο. Καὶ τώρα είμα στεντέλως μαρτυρεῖσαν πειά, καὶ ἔγω καὶ νά μ' ἀγάπων. Κι' ξέρω νὰ εξαντλήσω μὲν μια ἀγάπη, τὴν καρδιά μου, ποὺ ἔτερε ποτὲ γιὰ μάνη ἀγάπη ἀνάξεια... "Ιστος δὲν θὰ αποφέσω ποτὲ ἀγάπην πέντε πόσιται, μὲν ἀμφοτέσσι, μὲν ἔτσιποτε ἀλλιγάτην μια γνωρίαντανή αξια... Βλέπων αὐτῶν τὸν αἰσθαντάριον. Σαζ λέω τὸν αἰσθαντάριον μὲν πειστοῦμε : "Περιμένετε, διὰ νὰ περάσουν καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ζωή θ' ἀναστηστε πάλι τὴν καρδιά σας !

ΑΟΥΚΙΑ. — "Ωστε ἔχουμε περάσει καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸν ἴδιο πόνο ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, γιὰ νὰ γίνουμε ποτὲ διανοτικού στὸ μέλλον.

ΑΟΥΚΙΑ. — Ιμος... Είναι ἀλήθεια πόσις τὸν αὐτὸν αὐτήν τῇ ζωή. Καὶ λέτε, δὲν πρέπει νὰ πιστεύσουμε γιὰ δύοντας δέν νοστρούντων. Ναι, μάνην αδινάτην καὶ δειλή, τὸ νούσῳσθό τόρα. "Άλλα ίμιον τόσο μόνη, δὲν είχα κανένα γιὰ νὰ τοῦ ποῦ τὸν πόνο μου. Λοιπόν ; Μοῦ ἀπιστεύετε τούτα νὰ φέγων ; Αἰσθάνων ποτὲ καύστερο τὸν θέατο μου. Μή ποθαστε... Δέν θὰ πάω στὴν θάλασσα. Σ' ἀγορισθήσου τὴν σημειωτή σας, θὰ περιμένω. Σαζ τὸ έπιστροφό.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Δεσποινίς, είμα μόνος στὸν κόσμο δύος ποτὲ αἱ ἔστις. Καὶ ἔχουμε περάσει ἀπὸ τὸν ἴδιο πόνο, δύος είπατε. Θέλετε νὰ μείνετε πάντα πέδην ; Πονέσατε μὲν ἀφετά γιὰ δύο δέσεις. Μᾶς ζητάζεταις τώρα μὲν στοργὴν σταθερή, λογούη, ἔπαντα στὴν ψυχή νὰ στριγούσε τὴ ζωή μαζί. "Ἄσε ξεχασούμε τὶς τοειλές ἀγάπες ποὺ μάς σπρώχανε στὸν θάνατο...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Ενας ηλικιωμένος δικαστής, δὲν ποτὲ ξέρει σιδερένια ἴγεια, πηγαίνει μιὰ μέρα καὶ βρίσκεται τὸ γιατρό του.

— Εστείς ἐδό, πρόσδεδρος πον ; τοῦ λέει ὁ γιατρός ζαφινισμένος.

Πουδίαμα σάς έμερε ἐδό ;

— Αγησογό, ξέρετε γιὰ τὴν ὑγεία μου, τοῦ ψωτάται ὁ δικαστής.

— Καὶ αὐτὸς τὸν ἐποιεῖτε ; τὸν ψωτάται ὁ γιατρός. "Απὸ τὸ πειράτη,

αὐτὸς τοποθετεῖ ἡ αὐτὴ τὴν καρδιά;

— "Οζι... " "Οζι ! τὸν διασπότερο δικαστής. "Όλα αὐτά πάνε περιφέρμα. Μονάχα ποὺ έχω πάπτετε τὴν διάρκεια τῶν... συνεδριάσεων... ***

Κατά τὴν διάρκεια μιᾶς συνεδρίασεως, ἔνας δικηγόρος διασπάτει τὴν ἀγνώστη του, βλέποντας ἔτσι τὸν δικαστὸν νὰ κομπάται.

— Συγγνωμήν, κύριε πρόσδεδρε, λέει. Θὰ περιμένω νὰ ξανήσημε τὸ δικαστής γιὰ τὰ τελεώπιο τὴν ἀγνώστη μου...

— Τότε δὲν μὰ τελεώπιστε ποτὲ, τοῦ πάπτατε ὁ πρόσδεδρος. Γιατί τοῦ οὐ ποδιστής τοῦ δικαστής θεωρεῖται τὴν ἀγνώστην σας γιὰ νὰ ξανήσημε... ***

"Ο πειθώμας Γάλλος δικηγόρος κ. Μορώ Τσιαφερί, ίψη παρούσαθε τὸν δικαστήν του, έπειτα στὸν θαυματάρητη ἐπιχειριστικότητά του, ἔνα καροτόγονο, τόσο τρομερό, διότι οὐδέποτε στὸν δικηγόρηγεν θεωρεῖται σας αὐτόν.

Μετά τὴν δίκη την έχων αὐτός δικηγόρος πληγάσας τὸν θαυματή τὸν Μορώ Τσιαφερί, καὶ καθὼς τὸν συνέργαστε γιὰ τὴ μεγάλη την ἐπιτυχία, τοῦ είπε ειρηνίστη :

— "Αὐτὸς σήμερα, ἀμαρτητέ ποτε νὰ συνάδετε, δὲν πρέπει νὰ πάρετε νὰ ἀρνηθῆσθε τὴν ἀπεράσπιστη την πρόταση σας, οὐτε στὸ πότισμα καὶ βρωμάτων ἀποτελεῖται...

Τότε ο Μορώ Τσιαφερί, κάνοντας μιὰ ηπόλιτη, τοῦ πάπτατο :

— Είμα στη διάθεσί σας, ἀγαπητή μου !... ***

"Ενας δολοφόνος δέρεται στὴ φιλοτελί του τὴν ἔπιστρον ἐνός περιήμονος δικηγόρου, δὲν οποιος ἀνέλαβε τὴν «Εξ επαγγέλματος» ἐπειδότων.

Βλέποντας τον, ὁ ιπτάδικος φονιάζει ζαφινισμένος :

— "Αλήθεια... λέει ὁ δικηγόρος. Είσαστε ὁ πρότος μον πειλάτης... Τί σηματίστε... Τότε μόλις ουρίζει τὸ στάδιο μου..."

— "Κι' ἔγω ἐπιστρέψατε μὲν ἀπαντάτε ο κασούνγος, Κι' είσαιμε κι' οι δύο μας μεγάλη ξεξέλιξι απὸ τότε, ταῦθας βλέποι..."

"Ενας δικαστής ήταν καὶ μανιώδης κινητός. Μιὰ μέρα, καθὼς συνεργάστηκε μὲν ένα φίλο τον δικηγόρο, σε κάποιο δάσος, βλέπει ἔνα λαγό νὰ περνά μπροστά αὐτὸν τοῦ ποδιά του.

Τὸν σποτεύει μέμονος, καὶ ποτὲ πιθωδολήσει λέει στὸ δικηγόρο μὲν πειλάτη :

— Τὸν καταδίκαζό εἰς θάνατον!

Μά η αράδα τοῦ δικαστοῦ αποτοξεῖ.

— Άλλοιμον ! κύριε πρόσδεδρε, τοῦ λέει τότε ὁ δικαστής. "Ο ιπτάδικός σας, κι' γι ο δ ί κι η σ ε !...

(Η Λουκία σωπαίνει. "Ο Αλέρετος ξεκαλούνει") :

— Ω, ξένου σας ! μὲν ξέρω νὰ σεβασθοῦ τὴν λύτρη σας πον εἰλατάτη... Τί σηματίστε ποτὲ τὸν πληρωμένη σας καρδιά, έως ότου γίνει ἐντελῶς καλά. Καταλαβαίνω βέβαια ὅτι γιὰ νὰ μείνετε μαζί μου, στὸ ίδιο σπίτι, ποτέτε νάσ δώσω τὸνόμα μου.

Λουκία πέστε μου, θέλετε ;

— ΑΟΥΚΙΑ— Ναι, θέλω... Αισθάνωμα, τὸν ένατό πότισμα ποτὲ δικαστής μεν προσβαίνει, δέδο ἀπὸ κάθε κακό, τόσο παρηγορισμένο ! Αλήθεια θώραξ, δὲν μου είλετε πῶς σας δώσω τὸνόμα μου, λέει.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ— Αλέρετο πτερωμένη. Κι' οσας ;

— ΑΟΥΚΙΑ— Λουκία Ζιρώ, (Γελεῖ).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ— Γιατί γελάτε ;

— ΑΟΥΚΙΑ— Γιατί έχουμολογήσατε ποτὲ δικαστής μεν προσβαίνει, θέλετε στεντήσατε στὸν ψυχή μας γιασικές γνωριμίες ποτὲ δικηγόρους μεν προσβαίνει, λέει.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ— Γιατί η δική μας γνωριμία καρδιάς μποτε τὸ τέλος ψωχές μας !... (Τῆς φιλεῖ τὰ χέρια)... ***

